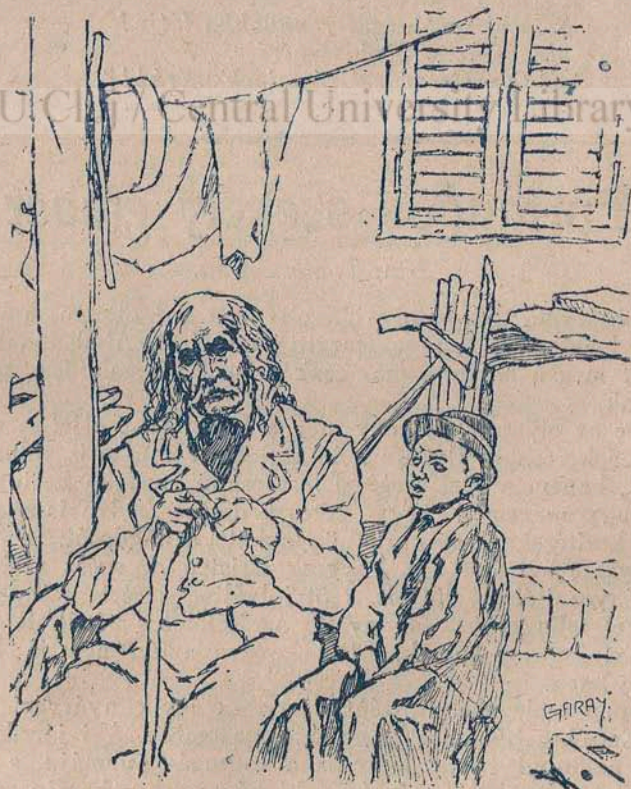

VIII. ÉVFOLYAM, 12. SZÁM 1929. ÁPRILIS 21

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP · FŐSZERKESZTŐ: BENEDEK ELEK

Szomorú történet

Szomorú történet

Szegény nagyapó vénségére
 Mire jutott! Koldus kenyérre.
 Volt egy fia, derék egy férfi,
 S egy reggelen — senki sem érti,
 Hogy s mint esett, — halva találták,
 Kinek erejét úgy csudálták
 Mind, akik ismerék.
 És meghalt a derék,
 A jó asszony is ő utána —
 Így lett egy kis fiúból árva,
 Haj, árva lett egy kis fióka,
 S kis fiókával nagyapóka!
 Gyámol nélkül maradt ő is,
 Bizony megszánná még a kő is
 Szegény öregel, ki jó sorbul
 Koldussá lett s most könnye csordu.
 Ha visszanéz a múlt időkre:
 Mikor volt háza, földje, ökre,
 És vala kedves szép családjá —
 S most im, magát rongyokba látja!
 Magát és a vérenek-véréét . . .

— Oh, Uram, ezt rá minek méréd!?

BCU Cluj Central University Library Cluj E-6.

Furfangos székely ember

Irta: Tamási Áron.

Csöbi Simó „híros-tolvaj” volt azon a területen, amit szemmel bé lehetett jártatni a Hargitta tetejéről. Ahol jónak látta, alig lett meg a borju, s már csak a sűrű káromkodás maradt a gazdának.

Eszé az olyan volt, hogy még a legsötétebb éjjel is világított a szemén keresztül. Ilyenformán fortélyal győzte is volna a mesterségét, hanem a régi erejével lassacskán haragba került. Mostanában úgy megemelt, hogy leereszkedett a kedve is s a magacska kerítéseknél szaporán ügyelgette a hágdosót.

Egyszer azt álmodta, hogy az Uristen az egész világ szemé előtt fényes itéletet tartott, s őt jólyáltó eszéért szörnyű nagy érdmekkel teliaggatta. Zokonvette az itéletet s bé állott a módos Dódi Emréhez szolgának. Ettől kezdve aztán nem is bajlódott véle az Isten.

Éppen melegében történt, hogy az egyik nyárvégi délután Dódi Emréhez beszimatol egy urforma ember. Aki járt-kört falusi ember, az mind tudta, hogy ez a kotyogós csizmájú s szakált-cresztő az udvarhelyi mészáros, ki házasember koráig zsidó volt, de attól kezdve az asszony óhajta szerint egész merejében szé-

kelynek indult. Fényes bőrnadrágja nyilván hójagból készült, s ahogy menés közben összefente lábai között, úgy muzsikált, hogy akármelyik cigánynak elvehette volna véle a kenyereit. Egyébként olyan ember volt, ki egy piculáért odaadta volna a szakállát.

Belép a kapun, megáll s vigyázkodik.

— Kerüljön beljebb, — szól a tornácraól a gazda.

— Egy kövérecske ünőbornyu, ha vóna, — kezdi a mészáros.

— Hogyne, kettő, — kap rajta a gazda s már mutatja is a pajtaajtót.

— Megnézném, — véli a mészáros s veszi is már az irányt az istálló felé. De alig dugja bé a fejét, máris visszakapja, rejtelmes arcot csinál s supogtat szaporán a gazda felé.

— Csendert, de hamar! — s hát úgy ver a szive, mintha a felesége régulázná.

— Csak nincs baj? — csodálkozik a gazda.

A mészáros titokzatosra fogja a hangját:

— Vaj igen, de mekkora! Az a „hirös-tolvaj“ épen most ódja el a bornyu kötelit.

Dódi Emre nagyot, de jóízűt kacag s viszi vissza a jövevényt az istállóba.

— Nane, csak nem maga „Búgyükér“ ur — tempózik Csöbi Simó. (Valamikor Blumenfeldnek hitták a mészárosost s innen keresztelte „Búgyükér“-nek ez a „hirös-tolvaj“.)

— Biza én. Hát baj, ugy-e? — csipkelődik a nadrágos ember.

Csak annyiba, hogy elhejt megnyuvasztom, levágja ki Csöbi Simó s hirtelen széjjelveti a lábát s pökik egyet a markába. De curukkolni kezd „Búgyükér“ ur s nézi furt az ajtót.

— Csak bolondozik a szógám, — kacagja el magát a gazda. A békesség pedig helyreáll nagyfokban.

A mészáros farban s különösen horpacuknál szakértelemmel végigtapogatja a két borjut.

— E' megfelelne, — mutat a kövérebbikre.

— Lehet, ha haragszik a zacskaja, — céloz a pénzre Dódi Emre, s ő is megtapogatja a borju farát, mintha táncra biztatná a vevővel.

Aztán huszonöt pengőben megegyeznek, s „Búgyükér“ ur kezeire facsarja többretüleg a kötelet.

Csöbi Simó valami borju-máját emleget, amit sajnált volt neki adni a mészáros még annakidején, amikor éhesen kótorgott a városban.

— No, ennek a szarvát visszaadom pipafejnek, — veti oda figurázva a vénembernek, aki csak pislog s kettőt-hármat vigat pillant, mint a bakvarju, amelyik teli tarisnyába kukkant a szántó föld végén.

Aztán kikerül az utra s olyan szaporán huzza maga után a borjut, hogy valami csárdás nótát muzsikál a nadrágja. Előre néz egyenesen és mosolyog, mert a házak tetején is a nyereséget látja. A borju, pedig visszabödül, mintha nem volna elég bizalma az új gazdához.

Csöbi Simó egy szempillantás alatt megélénkül s odaszól huncutul:

— Vissza keríccsem-é a bornyut?

— Ha' lám, — kap a tréfán Dódi Emre.

— Két jó csizmát, de hamar, — intézkedik a vén székely.

Csöbi Simó a hónya alá kapja a párcsizmát s egy kurtább uton, mint a sebes szél, elejébe kerül a mézárósnak. A faluvégén, egy hirtelen kanyarulatnál, hamar kinézi a hely alkalmosságát s a két csizmát ügyesen elhelyezi az ut közepén, de úgy, hogy az egyik legalább hajításnyira essék a másiktól. Akkor visszahuzódik a bokrok mögé, ereszt egyet a harisnyaszíján s kényelmesen várni kezdi „Búgyükér“ ur érkezését.

Annyi idő teltével, míg egy megijedt vénasszony egy Miatyánkot elhabarna, hát jődögél is a mézáros. Egyszer megáll, lábával megbillenti a csizmát. Aztán körülvigyázkodik, fel emeli a földről s megforgatja erről s túl.

— Be megtalálna ingöm, — gondolja és ügyelgeti is köröskörül a párját. Nem találja, forgatja a felet, de tekergeti a nyakát. Egyszer aztán megharagszik:

— Huzzon fel a féllábu szent, — s ellóditja bé a sánca jobb keze felől.

No, megyen tovább szépleptiben, s hát meglátja a másik felet is: felkapja, forgatja.

— Netene, tán csak setétben jártok esze, — tréfálkozik szerencsés kedvében.

Az uton semmi jövés-menés, Csöbi Simó úgy figyeli a mézárósnak minden mozdulását, hogy nézésével félreüti a leveleket. Közben-közben pedig a bajuszával játszik, mintha macskának a farka volna.

A mézáros kicsi ideig fontolgatja a dolgot, de aztán egy utszéli horgas fűzfához odaköti a borjut s indul vissza a csizma párjához.

No de, alig tűnik el a hajlásnál, Csöbi Simó elészökik a bokor mögül, hamar eloldja a kötelet s át a borjuval egy másik utra, mint a szél. Amíg kettőt s egyfelet pillantana az ember, még a nyoma is elvész.

Örvend és jön „Búgyükér“ a pár-csizmával, de rögtön látva marad a szája. Forogni kezd, jártatja a szemét le a földre, el a föld felett, fel az ég felé, de sehol, d sehol a borju.

— Ejnye, hogy verje meg a dombonülő Kirisztus, — cifrázza a szót, de nyugodlama épen nincs, mint a baktató macskának. A csizmakat fojtogatni kezdi mérgében s tehetetlenül pökdösik bé mindakettőnél a likon. Aztán — valamit gondol — indul vissza az uton.

Otthon Dódi Emre igen kacag a dolgon s pillogtat a kapu felé. Éppen fordul is bé rajta a mézáros nagyszomorán.

— Csak nincs valami baj? — csodálkozik a gazda.

— Ó, hogy vesse fel a tüz langja, — háborodik „Búgyükér“.

Közben elékerül Csöbi Simó is, de teszi magát ügyesen.

— Tán mennybement a bornyu? — mókázik a szomorú emberrel.

— Tultettek a hirödön, hogy vessen hurkot reja a sófalvi hóhér, — méltatlankodik a mézáros és elmondja a furcsa esetet

elejétől-végig. Aztán vakarja a fületövét, vakarja a vakszeménél, babrálja a szakállát, üti a levegőt, de semmi, de semmi reménység.

— Ha csórén maradok es, nekem bornyu kell. — jelenti ki s igen szánalmas ábrázattal néz a gazdára — nyilván azért, hogy adná olcsóbban a másikat. — Végre husz pengőben megalkusznak arra nézve is.

Amikor a kötelet újra kezére csavarja „Búgyükér”, felfogadja, hogy még egy akkora csillogó gyémántért, mint a kalapja, azért sem ereszti el hazáig. Most olyan búbánattal s lassan indul, hogy valami kurucnóta-félét muzsikál a nadrágja.

— Elüssem-é ezt es a keziről? — fordul hirtelen Csöbi Simó ismét a gazdához.

— No, ha igen, abbahejbe egy juhot adok — biztatja Dódi Emre.

Egyéb sem kellett. Ismét megembereli magát a vén **székely** s ugyancsak az előbbi helyen elejébe kerül a mészárosnak. Körülnéz vidáman, de nagy fontossággal, mint napfényes időben kémény tetejéről a macska. Aztán óvatosan behúzódik a sűrű bozótba. Megtágitja nyakán az inget, megegyengeti a gírcsáját s megköszörüli-forma a torkát. Alig helyezkedik el módja szerint, a jobbik fülénél egy kövér falevélen fortisszimóban megszólal a levelibéka.

— Ejnye, tán fáj a hasad, — szólja el magát s azzal markába veszi a békát s ügyesen béceresztí a kebelébe.

De hopp, a kanyarulatnál ereszkedik le „Búgyükér” a borjuval. Amíg közelérne. Csöbi Simó nem is szusszan, de akkor keservesen elbődüli magát, de világra úgy, mint egy öthónapos kicsi borju.

Hej, kitátja a mészáros szemét-száját, de tele leszén rögtön örömmel az arca.

— Ott a bornyom, — ujjong jókedvében, de lecsapja hamar a csizmát, de elfelejti minden fogadalmát, de alig akasztja valamicskét a fűzfához a kötelet, megszöki magát a bozót felé. Csöbi Simó még igazságosabbra fogja a bögést, de vonul tovább a bokrok között, nehogy közelérje „Búgyükér”. Suhogtatja a leveleket, mozgatja az ágakat, de csörtet, de ropogtat veszedelmesen. A mészárosnak kalapját lehúzzák, kezét megszurkódják, orcáját megcsapkodják az ágak, hanem azért csak törtet a bögés irányába. De amikor a legsűrűjébe ér, hol mozdulni is alig lehet, hirtelen odalesz a borju-bögés.

— No, a keserves angyalát, chejt megszorulék káromkodja el magát.

Csöbi Simó ezenközben kiszökik a bozótból s hát aprít erősen a fűzfa felé: hamar eloldja a kötelet s lódul, mint a sebes szél, hazafelé a borjuval.

Nagynchezen előkerül a „Búgyükér” is a sűrüből. Kicsit kedvetlen, hogy nem foghatá meg a borjut, de láthatólag siet a fűzfa felé, hogy estére Udvarhelyre érjen a másikkal. Hirtelen szédülni kezd és dörzsöli egymásután a szemét.

— Jaj, hogy Istene ne legyen, aki ezt es elvivé. — kesereg

ugy, hogy viczorog belé a foga. Csak egy mákszem tartja, hogy mérgében hozzá nem fog kivágni a fűzfát. Embernek, bokornak, borjunak mindenféle horgas szentyit összevissza emlegeti.

Csöbi Simó s a gazda olyan vigan vannak, hogy megérné mindakét borjunak az árát. Oda-oda kukkintanak a kapu felé és találgatják, hogy vajjon káromkodva, vagy sirva jön-e vissza a mészáros. De csak nem jön sokáig.

— Ejszen meghasada bujában a szűve, — aggódik Dódi Emre.

— Vaj felakasztá magát a fűzfára, — vélekedik Csöbi Simó.

De mégsem, mert befordul a kapun, de olyan szomorán, hogy setételni kezd az idő.

— Tán eladá nyereségre? — fogadja Csöbi Simó.

— El a... (s mond egy szörnyü rusnyát) hogy sijdene el még a hej es, — rázza az öklét s nagy háboruságában csak ugy szaggatva mondja a szavakat. Hol meggyul a véres, hol csillapodik. Hol káromkodik, hol elérzékenül. Hol utbaigazításért könyörög, hol veri a két csizmát a földhöz. — Végül is Csöbi Simóhoz folyamodik s olyan kérőleg néz reá, mint a vízbeesett kutya a partra.

Csöbi Simó résztvevőleg hozzá ereszkedik, de egy kiválasztott pillanatban jót hunyorit a gazdának.

— Haza nem mehetek, mert az asszon kiveszi a szemem, — tárja fel siralmas állapotát a mészáros, de mégis indul a kapu felé. Ahogy tellegeti a lábait, látszik, hogy nagyon rajta ül bánat, mert rogyadozik a horgasina...

Mikor éppen a kapunál volna, utána szól Csöbi Simó:

— Há' mit adna, ha megkeriteném a bornyukat?

Rögtön vidámabbra változik a mészáros arca s nagy fontossággal visszább lépik.

— Egyiket a másikért, — jelenti ki, még mielőtt meggondolná jól a dolgot.

— Itt a markom, üsse belé.

— Tanu a gazda, — állapítják meg mindaketten.

Csöbi Simó nagygangosan béliiben az istállóba. A mészáros tátottszájjal néz utána, de a szeme se rebben, ugy lesi az ajtót.

— Ej, keservit a mestörségöknek, — lobban meg a vére „Bügyükér“-nek, amint megpillantja a „hirös tolvajt“, ki félre csapott kalappal, de erősen kacagva vezeti szembe a két kövér borjut. — Hanem Csöbi Simó a markába nyomja az egyik borju kötelét s mutatóujjával mind az orránál matarász.

— Csak azért töttem, hogy tanója mög: székelyembör vénkorban se marad aól — észbélileg.

A mészáros tekergeti a fejét, de annyira rágja belsőleg a dolgot, hogy köszönni is elfelejt.

Csöbi Simó pedig visszaköti a másik borjut — magának. Azután a favágó-csutakra lekuporodik, élékotorássza a pipáját, de ugy örvend, mint a vén kánya, mikor csirkét kerit a hasa alá.

(Kolozsvár.)

Melyik nagyobb?

„Ide nézzen, nagyapóka,
A nyár óta
Milyen nagyot nőttem én!
Nem vagyok már kis legény.
Nagyobb vagyok, mint a gólya,
Vegyen csak mértéket róla“.
Mérte, mérte nagyapóka,
— A mérője nem csalóka —
S kimondá az ítéletet:

Nyaka, lába a gólyának
Hosszabb mint a Lacikának.
De gólyának az a baja:
Nincsen haja.
Haj, haj, itt a baj,
Laci fején nagy a haj!
Gólya néni, sajnállak.
Laci nagyobb te nálad.

E—6.

Hizókura
Télisport
Egész éven
át nyitva!

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA
MAGAS TÁTRA, C. S. R.

HORN

Magaslati
üdülőttelep ide-
ges, feltáplálásra szo-
ruló, vérszegény és
gyenge gyerme-
kek részére.

HORN. J. IGAZGATÓ

BÉLYEGGYÜJTÉS Rovatvezető: Dr. GAÁL MIKLÓS

A BÉLYEGGYÜJTÉS ISKOLAJA.

II. közlemény.

Az elérhető bélyegek gyűjtése, a válogatás nélküli **általános gyűjtés**, sokoldalúságot, gazdagságot, változatosságot és általános tudást eredményez.

Amikor azonban már bőséges általános filatéliai tudással rendelkezünk és ehhez nagyszámu csereanyaggal és ha az általános gyűjtés területén szerzett tapasztalatokra támaszkodva meg tudjuk bírálni azt, hogy mi jelent számunkra valódi gyűjtői értéket, **akkor elérkeztünk ahhoz**, hogy hozzáfogjunk a gyűjtés egy különleges ágazatához. Ilyenkor csakis egyes államok bélyegeire szorítkozva, s annak bélyeganyagába elmélyedve, önálló kutatások révén a **speciális (különleges) gyűjtés örömeit** élvezzük.

A bélyeggyűjtés (filatélia) csak az esetben élvezetes és hasznos, ha a gyűjtő elsősorban magát a bélyeget és a bélyeggyűjtéshez szükséges eszközöket ismeri.

A **bélyeg** faragással, festéssel, égetéssel, nyomással stb. megkülönböztetés céljából valamely tárgyra alkalmazott jel.

A bélyeg őse az a módszer, hogy a postának továbbítás céljából átadott leveleket kézjellel vagy bélyegzővel látták el és ezzel jelezték a szállítási díj kifizetését. Ez volt a bélyeg primitív formája és ezt használta az ember igen hosszú ideig. Csaknem 200 évig törték a fejüket rajta, hogyan lehetne a postai levelek kezelését egyszerűvé és gyorsabbá tenni.

Az első bélyeget, illetve az ehhez hasonló nyomtatott nyugtát, 1653. augusztus 8-án a párizsi posta bérlője, Renouard, adta ki. Ez tulajdonképpen egy kis écdala volt, amely **PORT PAYÉ** (bérmenny) nyomattal volt ellátva és úgy kellett a levélre erősíteni vagy abban elhelyezni, hogy a postatisztviselő azt könnyen levehesse és elszámolhassa.

Ezen a kezdetleges megoldáson felbuzdulva 1680-tól kezdve az angol posta is új módszert alkalmazott: a bérmentesített levelekre egy **PENNY POST PAID** szövegű bélyegzőt nyomtak. Mindezek azonban még nem voltak a mai értelemben használt bélyegek, hanem csupán a bélyeg uttörői. Jelentőségük abban áll, hogy lehetővé tették a **postalevélszokrény** használatát.

Szardinia 1819. és 1820-ban már kékszintű értékeles címszallagokat ad ki s ehhez hasonló volt a Svédországban 1823-ban kibocsájtott levélgöngyöleg, melyek mind a levél bérmentesítésére szolgáltak. A bélyeg megvalósítására való törekvés ettől kezdve állandóan foglalkoztatta az európai államokat. Sir Rowland Hill Angliában 1837-ben először indítványozza a postai díjtételek egységesítésének és a postai díjak **előre** való lefizetésének szükségességét. Indítványának kiegészítéseül 1839-ben bélyegtervezetet is készített és az ő munkássága tette lehetővé, hogy Angliában már 1840. január 10-én életbelép az egészséges postadíj rendszer, a „Penny Post System” és ugyanezen év május 6-án lát napvilágot Londonban a világ mai értelemben vett **első levélbélyege és az első értékeles horiték**.

(Folytatása következik.)

Minden bélyeggyűjtőnek fontos! A bélyeggyűjtés minden segédeszköze: Seuf, Ivert—Tellier katalógusok, bélyegalbumok, gyűjtőfüzetek, bélyeg-albák stb. stb. eredeti könyvkiadói, illetve gyári áron kaphatók az Aesopus lapkiadónál. Satumare—Szatmár.

A vadászkastély titka

Regény

Írta: Fábian Gyula

TIZENHARMADIK FEJEZET.

A nyomozás.

A detektív szánon tette meg az utat a parnói erdőig. Amikor a szánkó már mélyen bent járt az erdőben, leszállott róla és gyalog ment a vadászkastély felé. Menetközben élesen megnézett mindent. Egy különös lábnyomot figyelt meg, amely ugyancsak a vadászkastély felé haladt. Ilyen lábnyommal még soha sem találkozott nagy rendőri gyakorlata alatt, mert olyan embertől származott, aki az egyik lábán gummitalpu sárcipőt, a másikon pedig csizmát viselt. Ezt a különös lábnyomot egész tisztán láthatta a hóban. Egyszer azután kijutott a tisztásra, amelyen a vadászkastély állott. Meglassította lépteit, majd megállott és jól szemügyre vette a kastélyt, azt vizsgálta, hogy honnan közelíthetné meg legkönnyebben? Amint nézdegél, hát látja, hogy a kastélyt körülkerítő téglafal egyik lőrésé mögött áll valaki. Egy vadászforma ember támaszkodik a lőréshez és éppen ő rá céloz. Ez nem volt barátságos látvány. Odébb sompolygott hát és onnan figyelte a kastélyt. Ezen a helyen sem volt szerencséje. Egy újabb lőrésnél egy másik őrt-álló alakot vett észre. Ez bizony inkább valami haramiához hasonlított, mint vadászhoz. Hosszu szakálla volt, a szájában rövid pipa, a kezében puska, azaz nem is puska, hanem valsóágos mordály.

A detektív megszeppent. Ezek nem lehetnek békés szándéku emberek, mert hiszen akkor nem állnának így őrt a lőréséknél! Ezek bizonyára megsörétezik azt, aki kilép a tisztásra. Óvatosan kerülgette hát a kastélyt, hanem bárhonnan szemlélődött is, kénytelen volt megállapítani, hogy ugyancsak erősen őrzik. Vagy tizenkét alakot látott strázsálni mereven a lőrések mögött. Meg sem mozdultak, csak a puskájukat tartották előre. Az elég nagy távolság miatt nem tudta jól megnézni, hogy miféle népség tartja megzállyva a kastélyt, de nem is kívánt megismerkedni közelebb-ről egyetlen ilyen haramiával sem. Éppen eleget látott — gondolta magában — most már vissza is mehet és jelentheti a kapitány urnak, hogy nagy rablóbanda tartja megszállva a kastélyt, mert hiszen csupán őrségre 12 embert állítanak ki. Kell ide talán egy század katonaság is, hogyha erőt akarnak venni a zsványokon . . .

Amint vissza akart vonulni, megzörrent előtte a bokor. A detektív visszaugrott és kikémlelt az ágak közül. Egy nyurga, különös alak lépett ki a bokorból. Andóra-ruhában volt, az egyik lábán sárcipő, a másikon csizma, a kezében puska. Óvatosan lépkedett. A detektív világosan látta, hogy a haramia (mert ki lehetett volna más?) éppen az ő lábnyomait vizsgálja és azokat követi. Ez a rabló

hát őt üldözi! A detektív bátor ember volt, de óvatos is, így lassan húzódott vissza. De valahogy megrecsént a csizmája alatt egy száraz ág. Erre a hangra az üldöző megállt, majd visszaugrott, mintha kakas csipte volna meg és eltűnt. Most a detektív követte a rablót. Elővette nagy szolgálati revolverét és úgy nyomult előre. Egyszer csak mögötte valami csattanást hallott. Hirtelen megfordult. A rabló állott előtte, aki a fegyverét szegezte rá.

— Állj! Ki vagy? — kérdezte a rabló.

— Azt én is kérdezhetném az urtól! — szólt a detektív, revolverét a banditára szegezve. Szemében harci tüz lobogott.

Igy állott a két marcona férfi fegyverrel kezében egymással szemben, a parnói erdő mélyén, halálra szántan. Az marad életben, aki előbb süti el fegyverét. Még egy pillanat . . .

— Harcsa Péter vagyok, — mutatkozott be a vadászruhás alak.

— Csuka Pál, — válaszolt a detektív udvariasan.

— Tréfálni méztat, kremmásson? — kérdezte a bandita kényyszeredett mosolylyal.

— Nem én! Eszemben sincs; tényleg Csuka Pál a tisztességes nevem. Nem bocsájtaná le kérem azt a puskát? Nem szeretek a puskacsőbe bámolni.

— Megtehetjük. Hármat olvasok és arra mindketten leeresztjük a fegyverünket. Jó lesz így, kremmásson? Kegyeskedjék számlálni.

— Rendben van! Egy, kettő, három!

Harcsa Péter és Csuka Pál leeresztette a fegyverét.

Mit keres itt az erdőben? — kérdezte zordonan Harcsa Péter.

— Ugy van! Mit keresek én itt az erdőben, kérdem én is önmagamtól? Csak sétáltam, felelek én saját kérdésemre. És mit felelné Ön, ha ugyanazt kérdezném én is?

— Természetesen, én is azt válaszolnám, hogy csak sétáltam egyet eme kies erdőségben. Most azonban már elég volt a sétából. Hazafelé tartok.

— Én is hazamegyek

— Akkor búcsút veszek Öntől. Ásszolgéjja! Teszék, kérem, előre parancsolni . . .

A detektív agyán hirtelen átvillant az a gondolat, hogyha ez a rabló a háta mögött halad, akkor bármikor lelőheti őt, ellenben, ha ő követhetné, talán még el is foghatná. Ezért igen udvarias lett.

— Csak tessék előresétálni, hiszen, én fiatalabb vagyok. Majd én Ön után ballagok.

De Harcsa Péter élt a gyanúperrel. Ő is félt Csuka uramtól és váltig előre tessékelte a detektívet. Sokáig udvariaskodtak, de egyik sem akart a másiknak engedni. A detektív elnevette magát.

— Menjünk talán egymás mellett.

— Bizony, az jó lesz — örvendezett Harcsa Péter.

A két férfi egymás mellett haladt, gondosan ügyelve egymásra, nehogy valamelyikük orvtámadást kíséreljen meg. Kölesőnös szepegés közepette érkeztek meg az országutra.

Harcsa Péter megkönnyebbülten lélegzett fel. Azt remélte, hogy ellenfele talán Parnó felé megy és ő magára marad. Reménykedve szólalt meg.

— Azt hiszem, hogy utaink elválnak, mert én Gyöngyösvárra tartok.

— No, az nagyszerű! Magam is odaigyekezem, — örvendezett Csuka Pál, kényszeredett mosollyal — legalább nem unatkozunk.

Ami azt illeti, elég unalmas volt az a társalgás, amelyet a két utas folytatott, mialatt Gyöngyösvár felé haladt. Amikor a város föltűnt a láthatáron, a detektív azt forgatta a fejében, hogy ő valami ravaszsággal törbe csalja a haramiát; elfogja és a rendőrkapitányságra viszi. A városba érve, az első keresztutcánál rendőrt keresett, de, szerencsétlenségére, nem látott sehol. Attól félt, hogy egéruat vesz és más utcába fordul. Elhatározta, hogy nem téveszti szem elől a társát. Ép ezért sietett tőle megkérdezni, hogy hol van a lakása?

— Én most nem megyek haza, hanem előbb a főtérrre sietek, ott kell elintéznem valamit.

— Ezt már igazán szeretem! Véletlenül én is a főtérrre iparkodom.

A főtérrre elbucszott egymástól Harcsa Péter és Csuka Pál, de alig mentek tíz lépésnyire, mindegyik megfordult, hogy óvatosan a másik után sompolyogjon. Így nem csoda, hogy ugyanazon a helyen ütköztek egymásba, ahol néhány perccel előbb elváltak.

— Oppardon! — rikkantott örömteljes meglepetést elszelve Harcsa Péter, — milyen szerencse, hogy újból találkoztunk!

— Igen, igen, — válaszolt zavart hangon a detektív — eszembe jutott valami és most a Szily János-utcába megyek.

— Hisz akkor együtt tarthatunk, nekem is ott van dolgom.

Mennél közelebb jutottak a rendőrkapitányság palotájához, a két ur annál lassabban lépkedett. A palota előtt megállottak és mindketten nagy figyelemmel nézték a régi, sárga színre festett épületet. A csendet a detektív hangja törte meg.

— Bocsnatot kérek, de nekem ebben az épületben van dolgom. Nem is tudom, hogy mint okoljam meg az én különös kérésemet, de mégis csak előrukkolok vele. Ha már olyan nagy utat tettünk meg kettesben, arra kérem, jöjjön fel velem az épületbe. Igen szép, régi boltozatos helyiségeket lehet látni benne.

Harcsa Péter szeme ragyogott. Örömeben a kezét dörzsölte össze olyanformán, mintha szappanhabot verne.

— Titkos óhajomásom volt nekem is az, hogy együtt lépjük át ezen ódon ház kapuját. Boldog vagyok, hogy kívánságom teljességbe ment. Tessék előre menni, kremmásson!

A két ur egyenesen a rendőrkapitány irodája felé tartott. Az előszobában megállottak és kérdőleg néztek egymásra.

— Nekem Bánhegyi méltóságos urnál van dolgom.

— Nekem is.

A detektív mosolyogva vont vállat. — Soha ennél könnyebb esetem nem volt. Ugy jön ez a haramia velem a rendőrségre, mint valami kezes birka, — gondolta magában és erőteljesen megkoptatta az ajtót.

— Szabad! — hangzott belülről harsányan a kapitány hangja.

A két férfit lassan, ünnepélyesen vonult be az irodába, katonásan tisztelgett, megállott a csodálkozó kapitány előtt, majd

mereven negyedfordulatot csinált, keményen szembenézett egymással.

— Harcsa Péter fölemelte a karját, rámutatott a detektívire és siri hangon vijjogott.

— A törvény nevében: Ön foglyom! . . .

— Ezennel letartóztatom, — szolt Csuka Pál, majd hatalmas kezét Harcsa Péter vállára tette.

— Micsoda szemtelenség ez? Kegyed haramia létére komédiázni merészkedik, itt, a méltóságos ur előtt?

— Ezt én kérdezem magától, alávaló akasztófavirágja, a parnói erdő réme! Ha sokat henege, olyan sötét zárkába vetem, hogy még azt a bibircsöt sem látja, amely az orra hegyén diszeleg.

Harcsa Péter összefonta a karját, megsemmisítő pillantással mérte végig Csuka Pált, majd gúnyosan föl kacagott.

— Kegyed beszél? Kegyed?! Hát, ki sompolygott a rablófészek körül egy óriási revolverrel, ha nem kegyed? A vadászkastélyt haramiák tartják megszállva, hiszen, saját szememmel láttam, hogy a lőréséknél rablók úrködnek célba szegezett fegyverekkel, úgy, hogy a vadászkastélyt nem lehet megközelíteni.

— Azok a rablók, igen hasonlítanak magához. Éppen úgy vannak öltözve. Bizonyosan kémkedni jött ki a kastélyból, amikor velem találkozott. De most vége hitvány üzelmeinek. A foglyom lett és a börtön fenekén elmélkedhetik gyalázatos haramia élete fölött.

Harcsa Péter arca violaszínű volt a felháborodástól. Haragjában jobbkeze mutatóujját a karján huzogatta végig, mintha borotvát fenne. Éppen haragos kitörésre készült, amikor a rendőrkapitány fölugrott, fölemelte a karját és a két berzenkedő emberre kiáltott.

— Csendet kérek! Hiszen ez borzasztó! Ilyen komédiát még életemben nem láttam! Maguk egymást akarják elfogni? Egymást akarják letartóztatni? Nohát ez óriási! Mondhatom, óriási! Hiszen, mindkettőjüket azért küldtem a parnói kastélyhoz, hogy ott nyomozzanak és maguk pedig rablók helyett egymást fogják el?!

Harcsa Péter és Csuka Pál úgy bámult a kapitányra és egymásra, mintha szél ütötte volna meg őket. A detektív tért először magához és zavarosan hebegett.

— De kérem! Amikor én ezt az urat ebben a haramia köntösben megláttam és rájöttem, hogy utánam nyomoz, nem gondolhattam mást, mint hogy a bandához tartozik.

— Oppardon! — hápogott Harcsa, mint a partra vetett hal — az én ruhám elkalomszerű álruha! Minden detektívnek tudnia kell, hogy eredményt csak álruhában érhet el.

Pompás ízű
magas íápértékű
mindenüft kap-
bató a

STOLLWERCK
TEJKARAMELLA

LEGJOBB IZŰ

BIZTOS HATÁSU
KÖHÖGÉS ELLENI SZER A

SIROMALT

GYÓGYSZÖR P

MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN KAPHATÓ

Egy üveg ára Lei 100, kettős üveg ára Lei 150

Tanulságos ismertetőfüzetet
ingyen küld:

„GEA“ — KRAYER LABORATORIUM
TIMIȘOARA

Bánhegyi kapitány gunyosan legyintett.

— Hagyjuk már el a komédiát. Mondják el nyugodtan, hogy mit nyomoztak ki a parnói erdőben.

A két nyomozó egymás szájából kapva ki a szót, elmondta, hogy mit látott a vadászkastélyban. A kapitány figyelmesen hallgatta az elbeszélést.

— Összegezve a dolgot, megállapíthatjuk, hogy a parnói erdőben vadorzók garázdálkodtak, akik Gáspár erdőszel még éretlen tréfát űztek. Az is tény, hogy Csempezs Tóbiás kereskedőt utonállók kirabolták. Az önök jelentéséből pedig az tűnik ki, hogy a vadászkastélyt rablók tartják megszállva. Tizenkét haramia örködik a lőréséknél. Ha a felváltásra gondolunk, akkor legalább 20—30 rablóra tehetjük a bandát. Ez bozasztó! Ez nem lehet igaz! Ez csak rémregényben fordul elő! Nem tévednek Önök?

Harcsa Péter határozottan szólt.

— Saját szememmel láttam az örködő haramiákat. Tizenkettőt számoltam meg.

— Megerősítem ennek az urnak a szavait.

Bánhegyi Kálmán gondolkozva dobolt az ujjával az íróasztalon. Majd cselekvésre határozta el magát.

Azonnal érintkezésbe lépek a katonai parancsnoksággal. Egy század katonaságot kérek. Nem fog ártani talán, ha két tábori ágyut is viszünk magunkkal. Holnap reggel körülzárjuk a parnói erdőt és kifüstöljük a rablófészket! Ha kell, az ágyukkal porrá lövötem a vadászkastélyt. Most elmehetnek. Reggel hat órakor kezdődik a hajtóvadászat.

(Folytatása következik.)

Nyári beszámoló*

I.

Kedves Elek Nagypó!

Mivel a közmondás is azt mondja, hogy: „az ígért szép szó, ha megtartják, úgy jó,” hát, megtartom a szavamat és beszámolok a nyári utamról. Nyole hétig voltam távol, ebből két napot Bécsben, egyet a Dunán töltöttem, t. i. Bécsből hajóval mentünk vissza Pestre, ahol aztán hét hétig ültem. Most megpróbálom leírni e nyole hét eseményeit.

Julius 15-én boldog napra ébredtem fel: az indulás napjára. E képzelteti, drága Nagypóka, hogy milyen izgatott voltam. Végre eljött az indulás órája is. Elbúcsúztam anyukámtól. Ő sirt, de az én könnyeimet elnyomta az izgalom. Aztán kocsiba ültünk és kihajtottunk az állomásra. Nemsokára zakatolva száguldott be a gyors, felültünk és pár perc múlva egy lökés és a vonat ment prüszkölve megint. Igen szép vidéken mentünk. A magas hegyeket, melyeknek csúcsa már szinte belévesz az ég kékségébe, itt-ott szántóföldek váltották fel. Gyönyörű Révnél a vizesés, amint a magas hegyről gyöngyözve zuhog le a viz. Délután 5 óra tájban voltunk Nagyváradon. Ekkor már elhagytuk a hegyeket és dombok, cseppet sem szép vidéken mentünk: az Alföldhöz közeledtünk. 6 óra körül voltunk a vámnál, a vizsgálat mindkét részről igen enyhe volt. Ezentúl már nem voltak hegyek, dombok, hanem csak gyönyörű, aranykalászos búzavetések és piros zöld török-búza táblák. Ellátott a szem messze, messze, egész addig, ahol az ég leborul és összeölelkezik az aranysárga, hullámzó búzatengerrel. Egyszer-egyszer egy-egy távoli falu templom-tornya tünt fel. Lassan-lassan hanyatlani kezdett a nap az égről, melynek gyönyörű kékségét egy tenyérnyi felhő sem zavarta. A szivem erősen kezdett dobogni. Hogyne, még csak egy pár óra és a szép Pesten vagyok. Este 11 órakor (az ottani időszámítás szerint) végre megérkeztünk a Keleti pályaudvarra. Az állomáson testvéreim vártak, autóba ültünk és a bátyámékhoz mentünk.

Másnap délelőtt egy nagy sétát tettünk. Végimentünk a gyönyörű széles és forgalmas Andrassy-uton és meg sem álltunk a Bazilikáig. Jobban mondva: dehogyis nem álltunk meg. Megálltunk mi bizony, még pedig az Andrassy-út végén, hogy megcsodáljam a Milleniumi-emléket, amit innen lehet a legjobban megnézni. Mondhatom, hogy felejthetetlenül szép volt. A Bazilika belső része, mely egészen márványból van és gyönyörű falfestményei ámulatba ejtettek. Innen kimentünk a Dunapartra és megcsodáltam a hatalmas Parlamentet. Megálltunk előtte és áttekintettünk Budára, ahol a zöld lombok közül kiemelkedő királyi palota és Mátyás-templom ugyancsak lebilincselő képet nyújtott. Este kimentünk a

* Erre a nagyszabású beszámolóra felhívom a figyelmeteket: sokat tanulhattok belőle, Elek nagypó.

Városligetben (az Ilka-utcában laktunk, tehát közel a ligethez). Legelőször a tóhoz mentünk. Leültünk a tópartnál és elgyönyörködtünk a sötéten csillogó vízben, melyre a gyenge szellő lágy fodrokat vetett. Azután megkerültük Vajdahunyad várát, melynek közelében van Anonymus érdekes szobra (egy letakart arcú ember ül és jegyez) és a híres jáki templom mása.

Másnap este elindultunk Bécsbe. Éjjel eső volt és az ég kéksége sűrű, borus felhőköpenybe burkolózott. Bécsbe reggel 6 órákor érkeztünk meg, egy kis szállodába mentünk és egy pár órát aludtunk, mivel az éjszakai ut igen kifárasztott. Azután elmentünk az orvoshoz és onnan egy kicsit szétnézni a városban. Első utunk a híres Szent István templomba vezetett. Gyönyörű, gót stilben épült templom, négy tornya közül csak egy van befejezve, de ez aztán hatalmas. Amint az ajtón belépünk, mindjárt ott van az u. n. Türkendenknel, vagyis Bécs felszabadításának emléke. Innen kimentünk a Práterbe és felültünk az óriáskerékre (Riesenrad), ahonnan egész Bécsbe lehet látni. A következő nap egy sétautózást tettünk a városban és több nevezetes épületet láttam. A szép és nagy Rathaus (Tanácsház), amelyet Bécs legszebb épületének tartanak, a Parlamentet, amely azonban meg sem közelíti a pestit, a nagy Operát és több színházat és a hatalmas egyetemet. Végül kimentünk Schönbrunnba. Soha nem felejttem el azt a képet, ami a szemem elé tárult, amikor a parkba beléptünk. A bejáráttal szemben van a Neptun-kút, fölötte a Gloriette. Körül gyönyörűen ápolt és többnyire szőnyegvirággal beültetett virágágyak. Jobbra-balra falakká nyesett fákkal szegélyezett utak ágaznak el. A fák közt levő fülkékben 52 szobor van elhelyezve. Láttam a Mária Terézia emlékére emelt obeliszket is. Voltam benn a pálmaházban, ahol nagy pálmákat, érdekes délszaki növényeket, gyönyörű orchideákat és más virágokat láttam. Sok szép emlékekkel meggazdagodva ültünk másnap reggel hajóra, hogy visszamenjünk Pestre.

Pont reggel nyolc órákor elindult a hajó. Az induláskor az eget sűrű, borus felhő takarta és a szemem előtt szürke köd lebegett. A vidék csak Heimburgnál, a cseh határnál lett szép, ahol a mezőségeket gyönyörű hegyek váltották fel. Dél felé a felhők oszladozni kezdtek és a nap halványan előbukkant, aranyos csillogást adva a Duna zöldes-sárga, nyugodt vizének. Aztán jöttek a magyar városok. Esztergom volt az első említésre méltó hely. Már messziről feltűnt a Bazilika nagy kupolája. Láttam a hercegprímási palotát is. De az egész dunai urban legszebb volt a naplamente. Hogy ezt hiven le tudjam írni, egy pár percre a Jókai tollát kéne a kezembe adja az Isten. A láthatár nyugati fele vörös volt, a tüzgolyó lángolva izzott, amint elmerült a bíbor-tengerbe és arany-piros palástját egészen az ég közepéig terítette ki. A keleti oldalon levő hegyek már az éj fekete fátyolába kezdtek burkolózni és a Duna csendes vizében sötét vízszínen tükröződött vissza az ég pirossága. Sajnos, amikor Visegrádhoz értünk, már sötét volt. A Pestre való megérkezésünk is gyönyörű volt. A sok-sok lámpa világosra varázsolta a Duna fodros himbálózó vizét.

Pest nevezetességei közül legelőször az Állatkertet láttam. Leg-

több állatot már láttam s így nem érdekelt olyan nagyon, de azért érdekes volt. Voltam kinn, a Margit-szigeten is. Igen szép, mindenhol üde, zöld pázsit van. Elmentünk a kolostor romjához, amelyben Árpád-házi Margit töltötte életét, akiről kapta a sziget is a nevét. Egy vasárnap délelőtt felmentünk a Gellért-hegyre, egész a Citadelláig, tehát a legmagasabb részéig. Felejthetetlenül szép az a kilátás, ami innen nyílik. A Duna mint egy széles, ezüst szalag kigyózott alattunk kétfelé osztva a gyönyörű várost. Egyik oldalon a hegyekkel határolt zöld Buda terült el, másik oldalon pedig a nagy kiterjedésű, palotákkal teli Pest.

Mivel Szent István napján is ott voltam, a tüzijátékot is láttam. Egymásután repültek fel a színes rakéták és odafenn csillagokká és virágokká bomolva omlottak vissza. De nekem a tüzijátéknál sokkal jobban tetszett a reflektorokkal megvilágított Halászbástya és Gellért-hegy. Olyanok voltak ezek, mintha a télhold vetette volna rájuk ezüstös fényét és különösen a Halászbástya volt gyönyörű, amint a budai hegyek sötét háttéréből kiemelkedett.

Ha igaz barátja vagy a Cimborának, el kell mondanod kedves szüleidnek, hogy bármely nyelven megjelent szépirodalmi, tudományos vagy szakmunkát, ifjúsági könyvet legolcsóbban nálunk vásárolhat. Az összes magyar nyelvű szépirodalmi újdonságokat raktárról szállítjuk igen kedvező áron. Kívánatra díjlan prospektust küldünk. Milyen könyvek érdeklik születeket? Aescopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

Csilingelő kis hóvirág

Irtá: ÖSZ RÓZA.

Jaj de hideg ez a világ,
Bujj ki, bujj ki, kis hóvirág!
Vidámits meg erdőt, hegyet,
Kergesd el a hideg telet.

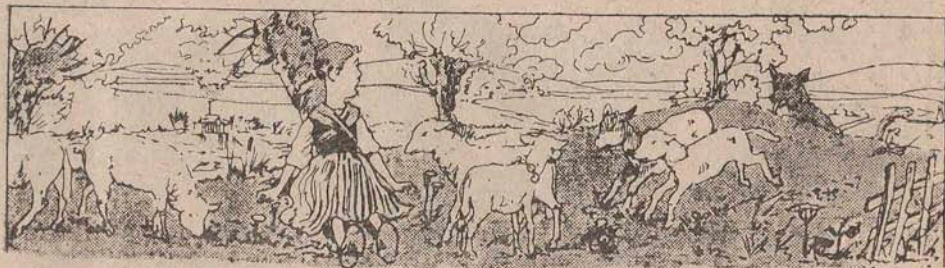
Csilingelő virágoeskák,
A szép tavaszt visszahozzák.
Vidám lesz az erdő, tanya,
Vigan zeng a madár dala.

Jaj de hideg ez a világ,
Bujj ki, bujj ki kis hóvirág!
Csilingelő, szép virágod
Felvidítja a világot.

(Felőr, 1929. március.)

Jön a farkas!

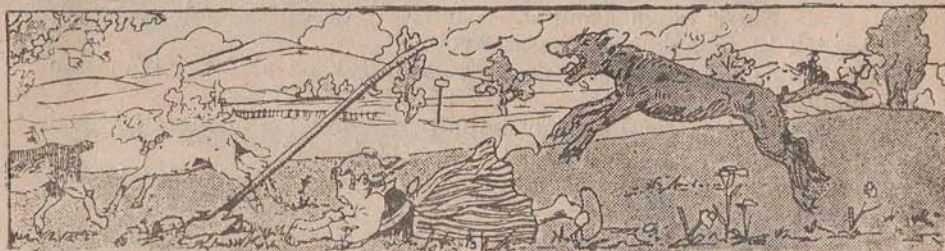
Gyönyörű tavaszi nap volt. Nyíltak, illatoztak a réti virágok, Zsuzsika virágos fa tövében üldögélt. Körülötte legeltek báránykái. Oh, de boldog volt Zsuzsika! Am egyszerre mintha beborult volna az ég fölötté.

Be bizony, mert a domb mögül kibukkant egy farkas feje. Villogott a szeme. Több annál: tüzelt. Piros nyelvét kilógatta. Csetintgetett a koma: lesz ma pompás vacsora! Lesz bizony!

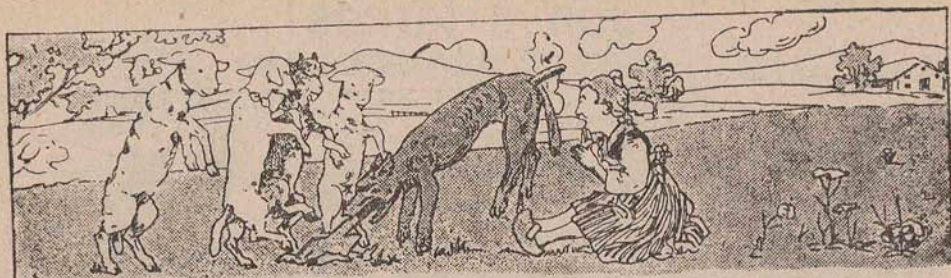
Zsuzsika rémulten ugrott fel a fa alól.

— Szaladjatok, szaladjatok, kedves báránykám! Jaj, jaj, jaj, itt a farkas! Megesz titeket, megesz engem is. Istenkém, Istenkém! Segítség! Segítség! De hiába kiabált segítségért szegény Zsuzsika, egy lelket sem látott, sem közel, sem távol. Vége! Vége!

Oh, jaj, már Zsuzsika nyomában a szörnyű állat. Még egy ugrás, Zsuzsikára veti magát. Zsuzsika se lát, se hall, megbötlik egy otfelejtett ásóba, elvágódik. És mág ugrik a farkas, ugrik . . . Igen felugrik reszkető testecskéje fölött, nekiugrik az ásó nyelének . . .

Ni, Ni, hogy kiderült az ég Zsuzsika fölött! A farkas beleugrott

az ásó nyelébe. Akarom mondani: az ásó a farkasba. A báránycák táncolva jönnek vissza, Zsuzsika nevet. — „No még ilyet se láttam!” Gondolom a báránycák sem láttak ilyet. Mit mondok? Én sem. Pedig sok országot világot bejártam.

E—ó.

Sárika naplója

Julius 11. Nagymamánál.

Itt vagyunk már a mi édes nagymamánknál. A mesés könyvekben sok királykisasszonyról van szó. Majdnem mindegyik aranyhaju. Az én nagymamám ezeknél ezerszer szebb, mert neki ezüst haja van és szép kék szeme. Ugy örült a drága, amikor meglátott bennünket. Mi is örültünk nagyon, de alig hogy nagy sebeseen megcsókoltuk, rögtön azt kérdeztük:

— Nagymama drága, hol van az a sok-sok ezer gyermekjáték?

— Miféle sok játék?

— Azok tetszik tudni, amiket itt tartogat nagymama nekünk.
— Nincs itt lelkecskéim egy darab sem. Ugyan ki zavarta ilyen beszéddel a fejeteket?

— Lajcsi!

— Ej, ej, a huncut! Ha mondta, hát csak adja is elő!

— Elő is adom azonnal, — nevetett Lajcsi — csak előbb pihenjék ki magukat a kisasszonyok.

Le is pihentünk mi, de csak mutattuk az alvást. Kíváncsian sugdosódtunk.

— Mi lesz, ha Lajcsi becsapott bennünket — ijedezett Manci — és én még sem hoztam el a beszélő babát?

Amikor nagysokára Lajcsi bejött hozzánk, mi már készen vártuk.

— No, mehetünk a nagy játékos bazárba! — kiáltotta vigan és mi elindultunk vele.

— Először is, hölgyeim, mivel a nagy bazárban most pompás meleg van, anyuka megengedte, hogy lehuzva a cipőtöket — meztláb jöjjetek oda.

Egy szempillantás alatt levetettük cipőinket. Manci is elfejtette a beszélő babát, mert a szurós kavicsok az udvarban nagyon csiklandozták a talpát.

— Ime az első játék, amelyik most magában többet ér, mint az otthoni cifraságokból tíz darab! Ismerik-e, hölgyeim? Ez egy szekér homok. Várat, házat, pincét, sütőkemencét lehet csinálni, építeni benne. Aztán jöhet a kalácssütés.

Az a huncut Lajcsi úgy beszélt ott nekünk, mint valami bohóc. Sütöttünk is neki olyan finom homokkalácsot, hogy meg sem bírta enni. Amennyi rossz csupor, lábas csak volt a háznál, azt mind összeszedtük. A konyhában minden vizes edényt kiürítettünk. Kellett a víz a nagy sütéshez, főzéshez.

Az udvar léces kerítéséhez egész csapat falusi gyermek gyűlt. Nézték, hogy mit csinálnak a városi kisasszonyok. Estefelé már velük együtt játszottunk. Megmutatták, hogyan lehet fából rongyból babát mesterkedni és jó kemény csepülabdát csinálni.

Amikor elérkezett az este és mi vacsorázni mentünk, nagymama csodálkozva csapta össze a kezét.

— Hát ez a három kis maszatos leány kicsoda? Csak nem az én kényes városi unokáim?

— De igen, mi vagyunk!

— Nohát akkor csak be a fürdőkádba szaporán, mert a fehér abrosz ilyen vendégeket nem enged közel magához!

Talán bizony megtaláltatok azt a tenger sok játékot, amelyekről Lajcsi beszélt nektek?

— Bizony megtaláltuk! — kiáltottam.

— Aztán mifélek azok?

— Csorba bögre, lyukas tál, ütött kopott fakanál, rongybaba, kóclabda, homokpince, homokvár!

— Tyhü! Ez már aztán teszi.

Szépen megfürödtünk, átöltöztünk, úgy ültünk a vacsorához. A nagyok alig bírtak szóhoz jutni tőlünk, annyit fecsegtünk a sok új és nagyszerű játékról. Mondtuk is, hogy még soha olyan jól nem mulattunk, mint most a nagymamánál.

Szeptember 2. Itthon.

Tegnap érkeztünk haza nagymamától. Olyan feketére égette a nap a bőrünket falun, hogy az csupa csoda. Azt mondja a doktor bácsi, hogy soha nem volt úgy megelégedve az egészségünkkel, mint most és biztat bennünket, hogy minden nyáron nagymamához menjünk.

Engem holnap visz apuka beiratni az iskolába. Alig várom már azt a holnapot! Addig megtörülgetjük a játékainkat a gyerekszobában. Szegénykéek olyan porosak. Mig mi a napon sütkezünk, addig ők itt porosodtak a lefüggönyözött szobában. Most megszellőztetjük őket.

(Vége következik.)

A Cimborá kiadóvállalata a folyóesztendőben lapterjesztő vállalattal bővült. Bármely országban megjelenő folyóiratot, szaklapot, revuet, rádiólapot az eredeti kiadóhivatali árakon szállítjuk. Érdeklődésre díjtalan ajánlatot adunk. Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

A Cimborá baráatai

Április havában lapunk zártáig a következő buzgó olvasók szereztek új előfizetőket a Cimborá számára:

Hutter Pál
 Fejérváry Károly
 Váryi Lilli
 Szócs Eta és Juci
 Hanvay Erzsike
 Kun Anna
 Petrucz Kató
 Benedek Aladár
 Ulmer Anci
 Nagy Emma
 Hegedűs Tibor és Ödön
 Turzai Béla
 Gaál Feri
 Geréb Erzi
 Köblös Endre
 Schwartz Bözsi
 Szakács Antal
 Ballai György
 Endrey Kálmán

Hálánk jeléül mindegyiknek küldtünk egy-egy szép, értékes ifjusági könyvet. Akinek neve vastag betűvel van szedve, az egynél több előfizetőt szerzett. Ezek természetesen annyi könyvet kaptak, ahány új előfizetőt szereztek.

Nehogy előfordulhasson, hogy valakinek a neve véletlenül kimaradt, arra kérjük olvasóinkat, figyelmeztessék az új előfizetőket, akit szereztek, hogy az előfizetés beküldésénél hivatkozzanak arra, kinek az ajánlatára fizettek elő.

KÉPREJTVÉNY.

Beküldte: Hettyey Frigyes.

Elek nagyapó üzeni:

A levélírás igen fontos szabálya: hol, melyik évben, melyik hónap hányadik napján kelt a levél.

— **Pillich Teresi, Székelyudvarhely.** Magától értetődik, azt írod, hogy aki a Cimborát olvassa, sokszor gondol reám és én szívesen megbocsátom a hanyagságodat, mert hisz nem is hanyagság, de tifusz az oka, hogy nem írtál. Fő, hogy szerencsésen átestél e komoly betegségen, így aztán képzelem, hogy igen élvezted a Szökés a teknőben-t s nagyapó előadását is a bátyád csinálta rádió át. — **Ortutay Angyalka, Elemér és Béla, Beregszász.** Kedves szüleiteknek tolmácsoljátok viszont üdvözetemet, tőletek pedig levelet várok. — **Kovács Sanyi, Micske, Biharmegye.** Magam is sajnálom, hogy nem hallhattál engem a rádió. Egyébként vigasztaljon, hogy nem meséltem, hanem a székely írókról beszéltem. A rádiós mesemondás jövő télre maradt. Rejtvényed sorra kerül. — **Mezey Gyurika, Magyarláros.** Nálatok is van rádió s hallottál engem azon át, s te is úgy köszönsz, mint ahogy nekem köszönnek az unokáim. Mennék én szívesen hozzátok, de nekem nyáron is épp oly sok a dolgom, mint télen. Édesapának tolmácsold meleg üdvözetemet addig is, amíg szép leveleire válaszolhatok. — **Kiry Ősi és Gyuszkó, Nagyszentmiklós.** Jó a számrejtvényed, de

aligha tudnák megfejteni olvasótársaid, oly nehezen lehet hozzá férni. — **Bornemisza Katalin, Pécsujfalu, Szlovenszkó.** Irtam a kiadóbácsinak, hogy pontosan elküldték az egész évi előfizetést s a könyveket még nem kaptatok meg. Remélem, eddig megkaptad s el is olvastad. — **Klein Tibor, Igló.** Ha nem is irtál, sokat gondoltál rám, s leveled mutatja, hogy kellőképpen tudod értékelni a Cimbora munkáját. Valóban, nagy gyönyörűség volt leveled olvasása. Anyukádnak tolmácsold viszontüdvözléteket. — **Lengyel Lacika, Királyhelmece.** Ha nem számoltál be a múlt nyárról, majd beszámolsz a jövő nyárról. Most egyelőre megelégszem azzal is, hogy szorgalmasan írod a levelet. — **Zádor Imre, Arad.** Nem irtál a tanulás miatt, de legalább sikerült is a vizsgád: második voltál. Helyes beosztással azonban jut idő tanulásra is, levélíráásra is, játékra is: ezt próbáld meg ezután. Pótló rejtvenyed sorra kerül. — **Molter Péter, Marosvásárhely.** Bizony, rég nem irtál, s képzelem, hogy megerősödtél, amióta nem láttalak. Aligha mernék birkokra kelni veled, hisz már két év előtt is földhöz teremtetted nagyapót. Még most is fájna a hátam, ha akkor meg nem csókolsz. — **Gelei Magdus, Egeres.** Tudom én azt, hogy sok minden látnivaló van nálatok: gipsz és krétagyár, szénbánya, villanytelep, erdő, s ki is szállnék egyszer, ha mindég nem kellene sietnem hazafelé, ahol rendszerint nagy kazal levél vár reám.

Szilágyi Pál, Királyhelmece, Szlovenszkó. Repülő mérnök leszel. Segéljen az Isten és őrizzen is meg szerencsétlenségtől. Remélem, majd elrepülsz nagyapóhoz is. — **Jakabovits Margit és Dezső, Homoródmás, Udvarhely-megye.** Rég nem kaptam levelet, csak megfajult. Pótoljátok a mulasztást. — **Kohn Zsuzska, Nagyvárad.** A gráci nevelőnődet két év alatt megtanítottad magyarul, ő meg téged néme-

tül, az iskolában pedig franciául és románul tanulsz. Hát, ezért hallgattál oly sokáig. Csak oszd be szépen az idődet s meglátod, ismét gyakran írsz nagyapónak. Örvendek, hogy hallottál a rádión. Bárcsak mesélhetnék azon át minden héten nektek, de hát Kisbaczból nem lehet ám. — **Kemény Zsuzsi.** Tudom, hogyne tudnám, hol lakol, mégsem írom a neved után. Ugy-e, tudod, miért nem. Most már csakugyan írnod kell, már azért is, hogy helyre pótold a mulasztást. A rejtvényekből válogatok, a kiadóbácsi pedig pótolja a 6. számot. — **Tolesvai Sárka, Bánffyhyvad.** Magam is örvendek, hogy ezután minden héten beszélhetek hozzátok és veletek. — **Baracs Anikó, Sáralfalva, Temes-Torontálm.** Nagy örömet köszönhetsz a Cimborának: Kaptál egy doboz finom cukorkát és egy ajándék könyvet. Apukád meg azzal szerzett örömet, hogy igen jó rádiókészüléket vett. Bizony, hálás lehetsz ezért a jó Istennek, mert minden ajándék voltaképpen ő tőle ered. Edesanyukádnak tolmácsold viszontüdvözléteket. — **Hanvay Erzsébet, Csizfűrdő, Szlovenszkó.** Dícséretet érdemelsz, hogy előfizetőt szereztél. Bárcsak minden olvasótársad követné a példáját. — **Nagy Mancika, Nagysalló.** Betegség hátráltatott eddig a levélírásban, de most majd pótolni fogod a kényszerű mulasztást. Azt igen jól teszed, ha előfizetőket gyűjtesz, mert bizony nagy áldozatot hoz a kiadóbácsi a havi négyzeri megjelenéssel. Ha nem kaptad meg az előfizetésért járó két könyvet, nyilvánvaló, hogy a postán vesztett el. Irtam a kiadó bácsinak, hogy pótolja. Rejtvenyed sorra kerül.

— **Józsa Irénke, Nagyszalonta.** Igen kicsinek érezted magadat arra, hogy levelet írj nekem. Ez tulságos szerénység s jól tetted, hogy megkezdted a levelezést. Az ne busítson, hogy egy ideig nem járhatok iskolába gyengélkedés miatt. Fő az egészség, aztán következik az iskolába járás. Szeretettel várom további leveleidet s majd írok én neked levelet is, ha a távollétemben felgyűlt sok mindent elintézttem. — **Lőrincz Bandi, Kézsmárk, Szlovenszkó.** A beszámolóid sorra kerül, a kiadóbácsinak pedig irtam, hogy ezután ne Pelsőczre, hanem Kézsmárkra küldje a Cimborát. — **Suta Janika, Sárköz, Szatmármegye.** Öt hétig voltál beteg, mert Szilvesz-

tenkor bujócskát játszottatok és sokáig voltál elbujva fütetlen szobában igazán szerencse, hogy komolyabb következése nem lett a bujócskának. Az írásod feltűnően fejlett 10 éves korodhoz képest. Hát Macika és Sanyika tudnak-e már írni? Rejtvényeid sorra kerülnek. — **Sürger Teréz, Nagyvárad.** Igazad van: a befelé való öröm többet ér, mint az ékes szavú, melynek belől nyoma sincs. Előző leveledet — úgy emlékszem — megkaptam s válaszoltam is rá. A Magyar Pantheon nemsokára feljül, nemkülönbén a 10 fogas kérdéss is.

Fackelmann Mancika, Erdőcsanád, Marostordam. Levelet, levelet! — **Skultéty Csaba, Nagykapos, Szlovenczkó.** Chméló Kornél a legjobb barátod Gyakran összetűztök, de azért áll a barátság s Kornél még örök hála-ra is kötelezett téged, amikor a csónakból belefordultál a vízbe, kihúzott. Szóval: megmentette az életedet. Hálát adhatsz a jó Istennek, hogy ilyen derék fiatal köthetnél barátságot. — **Faragó Nusi, Nagyvárad.** Ejnye, ejnye, az a hamis rádió éppen akkor mondta fel a szolgálatot, amikor hallgatni akartad nagyapót. Reméljük, jobban viselkedik a jövő telen, amikor, ha Isten éltet, mesélek nektek a rádió át. Nekem bizony még nincs rádióm. Nem telik az erdélyi irodalomból. A rejtvényed majd sorra kerül. — **Pollacsek Zsuzsi, Kassa.** Beteg voltál, amiatt nem írtál. Örvendek, hogy újra írhatasz. Várom a hosszabb levelet meg a beszámolót. — **Daniels Felicitás, Nagyvárad.** Lám, de jó volt, hogy édes anyád korán fogott a házi munkába. Kezdetben gyűlölted a munkát, később megszeretted. Bizony, hálát adhatsz Istennek, hogy van alkinnek segíthetsz. Mily kedves emléked lesz majd ez is! Magam is azt hiszem, hogy meg fogod szeretni Horváth Sárkát s ő is téged. Örvendek, hogy tetszett a Róka Piróka levelének helyreigazításáért kapott könyv. — **Turchányi Livia, Érsekujvár, Szlovenczkó.** Mint egyetlen gyermek igen válogatós vagy s épp azért örvendek, hogy legkedvesebb ujságod a Cimbora. És több leány járhatja osztályotokban a Cimbora, s azoknak is a Cimbora a legkedvesebb ujságjuk. Szóval, nem hiába szentelem jóformán minden időmet a Cimbora-írásnak, illetőleg nektek. Írod, hogy 91 könyved van. Ez ugyan-

annyi jóbarátot jelent. A kiadóbácsi a házszámot 30-ra javítja át. — **Pásztohy Berci, Mezőszengyel, Tordaaranyosm.** Örvendek, hogy a husvéti bizonyítványod sokkal jobb a karácsonyinnál: 16 tantárgyból van tized. Valóban, megérdemled, hogy éles apád egész évre rejtélje meg a Cimbora-t. Rejtvényeidből válogatok. — **Angyal Zoli, Borsá, Máramarosm.** Az egyik rejtvény régi jó ismerős, a másik sorra kerül. Az igazán nagy ritkán esik meg, hogy április 2-ikán rólizni lehessen. Remélem, azóta virág borítja nálatok is a rétet. Édes anyádnak tolmácsold viszontüdvözlétemet. — **Ormay Csöppike, Nagyszalonta.** Nagy volt a lázad, amikor levelem megérkezett. Hála Istennek, hogy már jobban vagy. S nagy volt, nem a lázad, de az örömed, amikor a rádióból hallottad a hangomat. Bizony, szeretnék elmenni Szalontára, a halhatatlan Arany János városába, hogy lássalak téged és nővéreidet, akiknek rólam való megemlékezése igen jó esett. A hiányzó számokért, legjobb a kiadóhivatalhoz fordulnod. — **Galgóczy Jolánka, Soborsin, Aradm.** Levelet, levelet! — **Bagoly Béla, Vályalunga, Hunyadm.** Előre is örvendek, hogy nagymamával a nyáron eljössz Kisbaczonba. — **Barabás Magdus, Kettesd, Kolozsmegye.** Ha nem is lenne eredménye buzgólkodásodnak, szeretettel gondolkék rád, mert tudom, hogy egész lélekkel munkálkodtál köz a Cimbora terjesztésében. Az Énköz tulipánt megszírtettem a kiadóhivatalnál. — **Haurik Magda, Kolozs.** Leveledre külön levélben válaszolok, mert nagy helyet foglalna el a válaszon. Addig is jelzem, hogy Budapestről írtam. Nyilván utközben elkallódt. — **Nemez Gyurika, Szilágyszeg.** Margittán jársz iskolába s csak szünidőben olvashatod a Cimbora-t. Értem, ha nehezen várod a nagy szünidőt, amikor elejétől végig olvashatod kedves ujságodat. — **Berezky Gyurka, Zsibó.** Egy kicsit még nehezen megy az írás levélpapíron. Minden kezdet nehéz, aztán mind könnyebb és könnyebb a folytatás. Erről hamarosan meggyőződhetel, ha szorgalmasan írsz nagyvapónak.

Orbók Gyula, Ili, Sanyi és Bélus, Darlos, Nagyküüllóm. Négy éve jár nektek a Cimbora és csak most mersz írni, amikor már második gimnazista vagy a kolozsvári unitárius gimnázium-

umban. Jól remélted: épp oly szívesen veszem a te leveledet is, mint a többi unokáémet. Apukádnak és anyukádnak, aki maga olvassa fel a kisebbeknek a Címborát. Add át viszontírdvözetemet. — **Fodor László, Nagyvárad.** Örvendek, hogy meggyógyultál s ismét szorgalmasan fogsz írni. — **Gelei Magdus, Egeres, Kolozsm.** Ha még annyiszor sokat írnál, nemhogy haragudnám, de örvendénék. Azt szeretném, ha mennél gyakrabban és mennél hosszabb levelet írtok, mert csak ezzel gyakoroljátok magatokat a magyar fogalmazásban és helyesírásban. Különösen fontos ez, ha nem magyar nyelvű az iskolátok. Nem mondhatom elégszer: az állam nyelvét meg kell tanulnotok, az édesanyátok nyelvét nem szabad elfelejtenetek. — **Daniels Felicitás, Nagyvárad.** Mostani leveled nemcsak mint szép levél érdemes a közlésre, de érdemes azért is, mert sokat tanulhatnak belőle olvasótársaid. Valóban, megható, hogy bár német az anyanyelved, mily szépen és tökéletesen írsz és mily lelkeséggel beszélsz a magyarok nyelvéről. — **Kovács Sanyi, Micske, Bihar.** Azt írod, hogy júliusban és augusztusban Berlinben szoktatok lenni, tehát ne akkor menjek Váradra. Az a két hónap nem is igen alkalmas mesedélután rendezésére, tehát nyugodt lehetsz afelől, hogy ha megyek, más hónapban megyek. Édes anyádnak levél ment. — **Hanvay Erzsébet, Csizfűr-dő, Szilovszkó.** Nálunk is szép idő volt április 16-án, amely napon Pestről hazaérkeztünk, de másnap reggel havas világra ébredtünk. Érdekel, hogy ti nálatok havazott-e akkor éjjel. — **Páljános Gyula és Árpád, Lupény.** Megfogalmaztad, de nem írtad le a levelet, így, természetesen, hiába vártad az üzenetet. Pedig — írod — olyan melegséget érzesz a szived körül, amikor üzeneteimet olvasod, mert az igazi unokáknak kijáró szeretet árad felétek az élettelennek látszó sorokban. Valóban, szép mondás ez, látszik, hogy szivedből fakadt. Meg is találta az utat a szívedhez. Annak igen örvendek, hogy bár sokat kellett mulasztanod, tiszta tized volt a bizonyítványod. Azt jól tesszed, ha Árpáddal a nyáron rejtvényeket is szerkesztesz, mert ez szó-
rakoztató meg elmélesítő foglalkozás is.

F E J T Ő R Ő

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít.

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megfejtését követő hónap 10-ik napja.

KÖZMONDÁS FORGÁCSOK.

Beküldte: Kemény Zsuzsi.

SE, V, J, NÁ, OBB, TE, ÁK, AGY,
NÉ, DE, NÁL, VÁSZ, A.

PÓTLÓREJTVÉNY.

Beküldte: Angyal Zoli.

— éter	— ári
— lek	— kos
— eréz	— ándor
— dön	— ani
— eri	— ottó
— lona	— iza

Megfejtése egy nagy költő neve.

SZÁMREJTVÉNY.

Beküldte: Suta Janika.

10 3 28 38 8 Leánymév.
16 21 4 5 6 Fiunév.
20 22 12 27 28 A galamb rokona.
29 9 11 Mezei munkához kell.
26 19 12 7 A szőke ellentéte.
24 13 12 14 Fiunév.
2 16 28 12 Virág.
25 8 23 17 8 Város.
1—29 Közmondás.

Cimbora

K É P E S G Y E R M E K L A P

Szerkesztősége: Batanii-Mici (Kisbaczon) via Baraolt Jud. Odorheiu (Udvarhely m.). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár), Str. Reg. Carol (József kir. herceg-utca) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona.

Magyarországon: 5 pengő.

Jugoszláviában: 70 dinár.

A Cimbora könyvvására

UJDONSÁGOK A SERDULTEBB IFJUSÁG RÉSZÉRE.

Palásthy Marcell: A csodák szigete. A szerző remekbe formált művészi írása, mely két világrepülő izgalmas kalandjain át viszi el az olvasót teljesen ujszerű viszonyok közé Jégtutaj földjére, ahol a távoli észak eszkimó törzsének tüzimádó ivadékai élnek egy egy ismeretlen sziget tropikus világában. E könyv nagy nyeresége ifjúsági irodalmunknak. Diszesen kötve, háromszinnyomású borítéklappal, illusztrálva. 174 lei.

S. Bokor Malvin: Felencések. A magyar történelem leggazdagabb fejezete képezi e regény tartalmát. A regény komoly történelmi háttére előtt játszódik le Ágotának, az utolsó erdélyi gyula unokájának és Edward angolszász királyfinak derűs története. Az ifjúsági történelmi regényirodalom egyik gyöngyszeme Bokor Malvin e munkája. Egész vászonkötésben, illusztrálva 182 lei.

S. Bokor Malvin: Árpádvér. Az ifju III. Béla király és Komémén Emánuel e regény hősei és mellettük ott áll két bájos nőalak. Mária bizanci császárnő és huga, Chatillon Anna, a későbbi magyar királyné. Kalandjaik, szenvedésük és boldogságuk megkapó története e könyv. Egész vászonkötésben, illusztrálva 182 lei.

Pál Odón: A felhők kapitánya. A kolozsvári konviktus kedves légköréből indul el két fiú. Ennek a két fiúnak párhuzamos élet-történetét építi fel a szerző mesteri kézzel s az ő történetük mellett pompás rajzát látjuk a háboru utáni fiatalság küzdő, kétségekkel teli életének. Megfogó élményekből, a magyar föld, a magyar sziv ismeretéből épül fel ez a megrázó és egyben megnyugtató társadalmi regény. Egész vászonkötésben, illusztrálva 224 lei.

Burnett H. R.: A padlásszoba hercegnője. A „Kis Lord” szerzőjének mesteri tolla ismét érvényre jut második ifjúsági könyvében, amelyet fiatal leányok számára írt. Egy angol kisleány intézetbeli szenvedéseit, s ebből a sorsból való csodálatos menekülését írja le a szerző rengeteg színnel, könnyel és mosollyal úgy, hogy munkája világhíres művének minden szépségével joggal felveheti a versenyt. Tartós, diszes vászonkötésben, illusztrálva 102 lei.

Törökné Kovács Hermin: Kormos Biri. Mese és élet, álom és valóság, mai ifjúság és a történelem szálaiból fonta össze Kormos Biri történetét a szerző mesteri tolla, amikor megoldotta a nagy feladatot: a mai ifjúságot érdeklő irodalom eszközeivel vezetni végig az ifjúságot a multon. Ez a regény a mai ifjúságnak szóló igazán értékes és művészi munka, mely egyike az újabb ifjúsági irodalom legnépszerűbb termékének. Egész vászonkötésben, illusztrálva 165 lei.

Szállítjuk az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvéttel.

Előzetes pénzküldésnél portómentesen küldjük.

Külföldre szóló rendelésnél portót felszámítjuk.

AESOPUS lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.